

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665832032016/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Men De maa heller ikke tro — hvad de fleste . . . det vilde gøre mig ondt, om De troede det — at jeg er meget ærgerrig . . . Hun tøvede igen, og Carl blev flygtig rød. Ellen støttede atter Hovedet paa Stenen:

— Jeg har aldrig fundet, at en Urne var mer end en Maag, sagde hun . . . Jeg havde kun haft en eneste Ærgerrighed i mit Liv . . . en eneste . . . kun en Vilje: at bøie mig, et eneste Ønske: at hjælpes -- og saa siger de, jeg vil kun befale . . .

Ellens Hænder faldt slapt ned fra hendes Skød. Carl greb dem og bevæget sagde han:

— Og kunde jeg da slet ikke gøre Dem lidt glad?

Hun saa paa ham og trykkede hans Hænder, og i det milde Tonefald, der gjorde hendes Ord til tusind Kærtagn, sagde hun:

— Om De kan, min egen Carl, De er jo mit eneste Solskin.

— — — Om Aftenen læste de for hinanden, eller Ellen spillede. Naar de havde drukket The, og Greven fik sig et Parti Billard i det østre Taarn, tog Ellen en Kaabe om sig, og de spadserede i Haven. Natten var stjerneklar og forunderlig mild. De gik op og ned i Alléerne, hvor det var stille, saa de hørte deres egne Trin og hvert Blad, der sagte faldt til Jorden; paa de mørke Plæner ragede Bladplanterne og som store

Skygger, og Heliotropduften gennemtrængte Nattens Mørke.

De blev ved at gaa i Alléernes Dunkelhed, tause i den stille Nat. Men pludselig droges de ind mod hinanden og med hastig Aande, berusede af Nattens Duft og Taushed, mødtes de i hede, uvilkaarlige Kærtegn.

Naar de saa atter traadte ad Terrassens Gange ind i Stuen, hvor Lampen brændte rolig under sin blaalige Skærm, faldt Carl Urne hen i lange Drømmerier. Men Ellen kunde kaste sig foran Flygelet, og i brusende Larm jog hun alle Strenges Toner op.

---

Saaledes gik et Par Uger paa Thorsholm.

En Aften var de blevet inde. Ellen frøs og havde fundet det altfor koldt at spadserere. Hun sad med Foden stemmet imod Risten og læste foran Kaminen. Naar hun løftede Blikket, mødte det Carl, der hang i en Stol, drømmende med opspilede Øine og Hænderne foldede over sine Knæ. Ellen faldt selv hen, glemte Bogen i sit Skød og stirrede paa Bøgeblokkene i Ilden.

Hun vækkedes ved Urets Slag og saa Carl endnu sidde ubevægelig i samme Stilling med store og stirrende Øine.

Hun saa et Øieblik paa ham, og Carl følte hendes Blik og vaagnede med et pludseligt Smil.

— Hvorfor læser De ikke for mig? spurgte hun.